Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 17 (1061) * miercuri 27 aprilie 1966 * 8 pagini 30 bani

ÎNTÎI MAI

...Larg trec în Mai coloane cu steaguri și buchete,
Livada ne trimite crengi mari și-nrourate,
Ogorul, spic de aur... Și, vii, pe salopete
Ard noile medalii de soare luminate!

Tu, Mai, imn de-nfrățire, tu, rod al bucuriei,
Alb fîlfîit de aripi din inime ne zboară
Spre cele patru larguri, ducînd ca o solie
Iubirea înflorită la noi în primăvară!

NICOLAE TĂUTU

CÎNTEC DE MAI

Constanța NICULESCU

Rîde iarăși Primăvara ! În veșminte sărbătorești, cutreieră crîngurile înverzite și, cu puterile ei miraculoase, împodobește pomii cu lumini florale. Netezește covorul verde al cîmpiei și împrăștie pe aripile vîntului parfum de liliac și narcise. Mulțumită de propria-i creație se anină de o salcie, care o poartă ca un scrînciob, cînd în sus, cînd în jos. Se avîntă și iat-o acum sus, îmbrățișînd cu privirea neasemuitele meleaguri ale pămîntului românesc.

Peste cîmpuri, peste plai, peste ape și munți, priveliștile sînt nu numai încîntătoare, dar mereu înnoite. Negreșit, Primăvara, oricît de bine ar cunoaște geografia țării noastre, trebuie, an de an, să adauge noi cunoștințe : localități noi, construcții, bogății și noi frumuseți. Pe multe din terenurile ce le știa virane, forfota mașinilor și excavatoarelor vestește un nou șantier. Acolo unde în urmă cu un an se ridicau schele, se înalță azi construcțiile din beton și sticlă ale noilor fabrici și uzine, care îmbogățesc peisajul industrial al țării. În orașul de pe Criș, la Oradea, zărește silueta impunătoare a uzinei de alumină, iar la Slatina, pe sora ei — Uzina de aluminiu „16 Februarie". Pe meleagurile oltenești — Combinatul chimic de la Craiova, iar pe malul Dunării, la Călărași, Combinatul de celuloză și hîrtie. La Galați, pregătirile intense, hărnicia muncitorilor, vestesc apropiata intrare în producție a gigantului siderurgiei românești, cel care va deveni unul din cele mai mari combinate siderurgice din lume.

Mesagerii luminoși ai hidrocentralei de pe Argeș se pregătesc de drum pentru a se îmbrățișa în acest an cu ceilalți fîrtați ai lor dătători de energii, sporind puterea energetică a țării. Alte lumini, ale științei, culturii, izvorîte din cărți și din inimile profesorilor aprind luceferi în ochii copiilor, ai elevilor și studenților, ai tuturor celor ce învață cu sete, pregătindu-se să dăruiască toată dragostea și iscusința minții lor, patriei iubite — României socialiste. Iar pe cîmpii, pe străvechile și mănoasele cîmpii ale țării, primăvara aude glasurile de bariton ale tractoarelor :

— Anul trecut, în 1965, s-a realizat cea

(Continuare în pag. 5-a)

Desen : Stela CREȚU

Ceva nou, ceva schimbat...

de Manole AUNEANU

Mai de mult, cînd mergeam la școală cu plăcuța sub braț, îmi plăcea să citesc basmele lui Andersen. În orele de desen, schițam portretele eroilor după închipuirea mea, asemănîndu-i uneori cu copiii din jur. Pentru fetița cu chibrituri, am avut-o ca model pe fiica găzarului din colțul străzii. Era o Ioană cu rochița pătată de toate unsorile pămîntului, desculță și plină de scame.

Recent, citindu-l din nou pe Andersen, simțeam că ceva s-a schimbat. Abia după aceea mi-am dat seama. Da, asta era ! Nu mai văzusem de mult elevi mergînd la școală cu plăcuțe sub braț. Nepoțelul meu, Dănuț, a trecut în clasa a doua. Are geantă plină cu cărți și caiete, un stilou și zeci de creioane colorate.

Îi convine să ia numai note de zece !

Anul trecut, după festivitatea de închidere a anului școlar, lui Dănuț, proaspăt premiant, i se face promisiunea :

— Luna viitoare mergem la bunica, la țară.

— Îmi pare rău, mamă, nu pot — răspunde băiatul cu glas nițel îngroșat. Luna viitoare plec în excursie cu școala. Bacău, Piatra Neamț, Bicaz, Lacul Roșu. După aceea, vom sta două săptămîni în tabără la Predeal...

— Nu vrei s-o vezi pe bunica ?

— Ba da, dar cu altă ocazie.

Fostul meu coleg de clasă, Gheorghe, fiul unui camionagiu, n-a ieșit „în lume", decît cînd a plecat să-și facă stagiul militar.

BLOC NOTES

Un prieten, profesor într-o comună din apropiere, îmi spunea că la ei electrificarea a fost grăbită cu cîteva luni pentru ca școala să aibă lumină. Zilele trecute, trecînd din nou pe la mine, exclamă radios :

— Elevul meu, Pichiu, e un adevărat talent ! A recitat astăzi o poezie la stație. A fost grozav !

Va să zică, școala lor sătească are și o stație de radio-amplificare...

★

Străbătînd de curînd Țara Vrancei, m-am nimerit la inaugurarea unei noi școli în sălașul babei Vrîncioaia. Patru clase spațioase, laboratoare, lot pentru experiențe agricole. În comună, era o adevărată sărbătoare. Fapt divers ? Iată un text din raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, la cel de al IX-lea Congres al partidului nostru : „În scopul dezvoltării bazei materiale a învățămîntului de toate gradele, în următorii cinci ani, se vor investi peste 3,5 miliarde lei. Se vor construi din fondurile statului, peste 4 000 săli de clasă pentru școlile de cultură generală, profesionale și tehnice, vor fi date în folosință internate cu o capacitate de circa 54 000 de locuri".

Așadar, în curînd vom înregistra nenumărate asemenea fapte diverse semnificative. Firesc, deoarece peste cinci ani școala, principalul izvor de cultură și factor de civilizație, va cuprinde un sfert din populația țării.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

GRĂDINA CU MERE DE AUR

de Ovidiu ZOTTA

În satul Baba Ana, legendele erau de împrumut. Aici n-a poposit, sub zările tulburi ale evului de mijloc, nici un domnitor spre a vorbi în pilde, iar dintre bătăliile clasice, nici una nu s-a desfășurat în preajma acestei așezări.

În ultimele două decenii, satul Baba Ana a bătut cu hotărîre la porțile consacrării, ale istoriei, sau mai bine spus, istoria a bătut la porțile lui... El și-a făurit legende proprii, întemeiate pe întîmplări petrecute aievea între anii 1950 (cînd a luat ființă cooperativa agricolă de producție) și 1966. Eroii lor sînt oamenii din sat, un Stanciu, un Drăgan, un Bratu, un Năstase, nume care amintesc pîrcălabi și căpitani de oaste din vechile cronici. Ei au pus capăt, în fine, unei vechi dispute între fantezie și realitate. Fantezia poporului, care și-a imaginat o grădină cu mere de aur, — simbol al belșugului, și realitatea vieții zilnice din trecut, tristă, descurajantă, care contrazicea basmul. Oamenii din Baba Ana au rezolvat însă conflictul în favoarea fanteziei, dovedind că o astfel de grădină poate să existe. Și au făcut una care cuprinde peste 1 500 de hectare, muncind cu convingere primăveri și veri de-a rîndul, adăugînd iscusinței brațului virtuțile mașinilor agricole. Experiența țăranilor bătrîni se unea cu cunoștințele inginerului agronom, iar acestea cu noutățile științifice din domeniul agriculturii. Oamenii nu se mai uitau pe calendarul de hîrtie, ci pe acela vegetal, al cîmpului, unde orele sînt muguri, iar unii, recolte. Era o luptă frumoasă, dreaptă, între om și natură. Iată și cîteva din merele de aur ale unui singur an, 1965 :

- *2 800 kg grîu la hectar*
- *60 000 kg roșii la hectar*
- *peste 1 200 000 lei venit adus de sectorul zootehnic*
- *valoarea zilei-muncă : 40 de lei*

Dar unde se vede cel mai bine puterea economică a unei cooperative agricole de producție ? În puterea economică a familiilor care o compun. Haideți să mergem în ospeție la o astfel de familie. Bărbatul, David Alexandru, un om firav, de vreo 44 de ani, nu-și amintește cu plăcere de copilărie ; înainte de 1944, nu avea ca avuție nici măcar știința de carte. Dar pentru el, ca și pentru toți oamenii muncii, comuniștii au luptat eroic încă de la crearea partidului. David Alexandru e părintele a 7 copii, din care o fată s-a căsătorit întemeindu-și propria gospodărie, iar un băiat e plecat la o școală tehnică din Arad. Cinci copii, din care patru sînt elevi, iar unul la grădiniță, înveselesc în fiecare clipă casa. Nu-i vorbă, au și unde zburda: sînt șase camere spațioase, mobilate foarte frumos. Casa e o adevărată vilă, cu linii moderne, cu o verandă din cărămidă aparentă. În spate, anexele gospodărești — bucătăria, șopronul, cotețul sistematic al unui număr impresionant de găini. Copiii au tot ce le trebuie, învață bine, iar Ana, dintr-a VIII-a, îi întrece pe toți ; elevă eminentă, are medii aproape numai de 10, este o matematiciană talentată, participă la olimpiade. Seara, familia cooperatorului David Alexandru se adună în camera unde se găsește televizorul ; satul Baba Ana scrutează globul pămîntesc prin aproape 60 de periscoape — antene de televiziune. Dar poți merge și la cinematograf sau la dans. Căminul cultural dispune de două localuri special construite. Intr-unul, proiecții de filme, bibliotecă, conferințe. În celălalt, dans, activități distractive.

Cronica satului, dacă va fi scrisă, va cuprinde file memorabile. Unul ar putea să reprezinte „Ordinul Muncii" cl. I decernat în 1962 cooperativei agricole de producție din Baba Ana, regiunea Ploiești. Alta, titlul de Erou al Muncii Socialiste acordat în același an președintelui cooperativei, tovarășul Ion Stanciu. Alta — acea „Silbermedaille", adică medalia de argint obținută de viticultorii din Baba Ana cu prilejul unui concurs internațional al strugurilor de masă desfășurat la Erfurt (R. D. Germană). Dar, în primul rînd, această cronică trebuie să consemneze că grădinile cu mere de aur de la Baba Ana și din atîtea alte sate ale patriei se datoresc înțelepciunii cu care partidul îndrumă harnica noastră țărănime.

30 aprilie

În fiecare primăvară, la 30 aprilie, copiii de pe tot cuprinsul patriei noastre sărbătoresc 17 ani de la crearea primelor detașamente de pionieri. Anii au trecut, dar organizația de pionieri e mereu tînără și entuziastă. Astăzi, 70 la sută din numărul copiilor între 9—14 ani sînt pionieri. Purtătorii cravatelor roșii desfășoară acțiuni frumoase, atrăgătoare. Ei colindă țara în drumeții și excursii, se întrec pe scenele serbărilor școlare și pe stadioane, vara aprind la munte, la șes și pe malul mării focuri de tabără, iar preocuparea lor de căpetenie e învățătura, însușirea temeinică a cunoștințelor.

Educați în spiritul dragostei și devotamentului față de patria socialistă, față de gloriosul nostru partid, pionierii de azi vor fi mîine ostași de nădejde sub steagul partidului, cetățeni demni ai patriei noastre socialiste.

GICĂ

„O, Melpomene, tu, antică muză-a creației tragice,
Inspiră-mi cuvinte pe care fără plăcere le-aștept !
Vreau să spun, cu tristețe reală, povestea lui Gică,
Eroul cu nobilă inimă, dar leneș, sărmanul !"

(Dintr-un poem găsit în ultima bancă)

„... Trebuie să recunoașteți că v-au cam trecut fiorii ! Cît despre Gică, eroul fără glorie, inima sa e mai mică decît a vrăbiilor pe care obișnuiește să le vîneze cu praștia. Cred și eu ! Tezele pe trimestrul 3 s-au dat, mediile aproape că sînt încheiate, peste trei zile au loc în toată țara serbările de sfîrșit de an școlar, iar lui Gică abia îi ajung degetele unei mîini pentru a număra obiectele la care e amenințat de corigență.

— Înțelegeți-mă, tovarăși profesori, tăticule, mămico, prieteni, oameni buni, NU POT să mă pun la punct cu materia în DOUĂ ZILE ! se tînguie Gică. Am nevoie de cel puțin O LUNĂ ! Nu-mi cereți imposibilul ! E adevărat, am greșit, dar sînt și eu om...

Și încă ce om ! Un om șmecher ! Atît de șmecher încît unii se lasă înduioșați. Dar nu și profesorii ! Dînșii încheie, una cîte una, imperturbabili, mediile. Și cu fiecare medie proastă, cade de sub Gică — știți povestea — cîte o pernă.

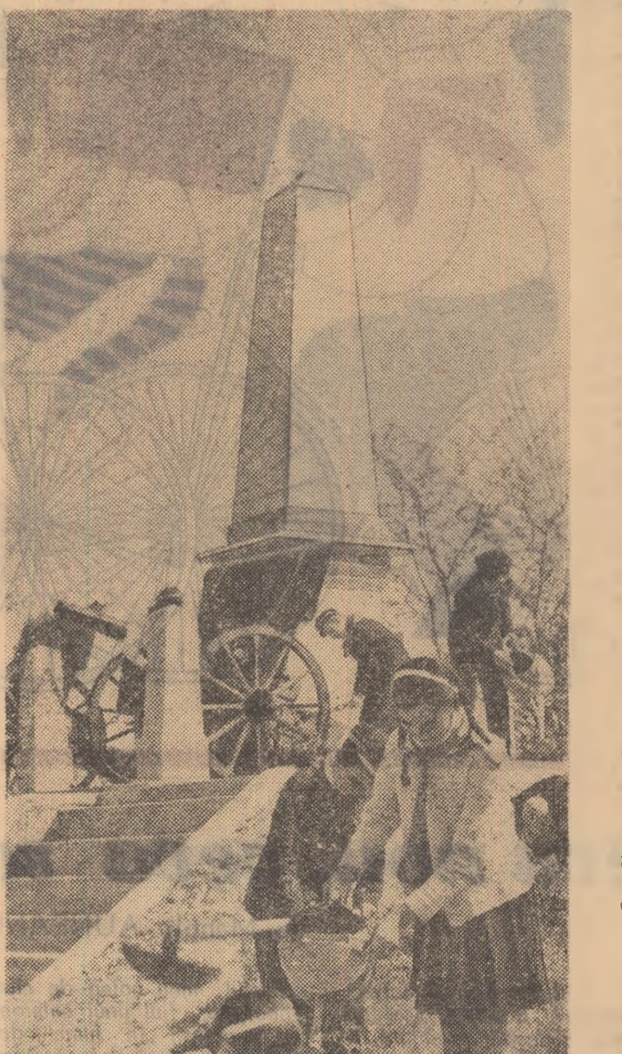
— Măcar la dumneavoastră să găsesc o vorbă bună ! oftează el, intrînd în biroul rubricii „Din ultima bancă". Astăzi am impresia că faceți exces de severitate ! Și vă mai lăudați că înțelegeți firea copilului ! Ah, să mai fi avut la dispoziție măcar O LUNĂ, adică PATRU SĂPTĂMÎNI sau TREIZECI de ZILE, ei bine, v-ași fi arătat ce pot !

Rubrica „Din ultima bancă" zîmbește dindărătul ochelarilor :

— Gică, impresionezi ! Glasul tău exprimă o voință neobișnuită, ochii tăi sclipesc ca oțelul ! Dragă, simt că trebuie să-ți fac o mărturisire ! În timpul redactării acestui articol, vîntul, intrat pe fereastră, a întors dintr-o dată 30 de foi de calendar ! În realitate, pînă la sfîrșitul anului școlar, n-au rămas două zile, ci o LUNĂ întreagă, o lună doldora de zile și de ore, întocmai cum dorești ! Ei, arată-ne ce poți !

Sandu ALEXANDRU

OPERELE INIȚIATIVEI

Pionierii de la Calafat-Oltenia îngrijesc cu dragoste monumentul ridicat în amintirea luptelor din 1877.

Inițiativa pionierească e prezentă în aceste zile în toate școlile din țară, cînd pionierii se străduiesc să întîmpine cu realizări cît mai frumoase cea de a 45-a aniversare a creării Partidului Comunist Român.

Au „răsărit" trei părculețe

N-au stat prea mult de vorbă. Dar cînd au terminat ce aveau de discutat, fiecare dintre președinții detașamentelor din Școala generală din comuna Verești, regiunea Suceava, știa precis ce are de făcut detașamentul lui.

De atunci n-au trecut decît vreo două săptămîni. Dar vă rog, poftiți acum în Verești. Pînă nu de mult, aici nu se afla nici un parc. În primăvara aceasta, însă, au „răsărit" trei. Părculețele, cu ronduri pe care au fost sădite flori și pomi, sînt rodul inițiativei și străduințelor din aceste zile ale pionierilor de la școala generală din comună.

O nouă bază sportivă

Școala generală nr. 1 e nouă, mare, și curată, și frumoasă, așa cum n-a avut niciodată orașul Dorohoi. Aici cele cîteva sute de elevi au tot ce le trebuie pentru ca să poată învăța bine. În schimb, nu aveau terenuri de sport. Prin curte mai erau gropi, și pietre, și șanțuri. Erau. Acum nu mai sînt. În primăvara aceasta, în curte a apărut un teren de baschet. E aproape gata și groapa de sărituri. Și în curînd vor fi gata și terenurile de handbal și volei. „Opera" aceasta, plus părculețul din fața școlii, e tot rezultatul inițiativei pionierești. Cine a fost mai zelos ? Greu de spus. Pentru că și Ștefanovici Constantin, și Bilișică Marcel, și Grigor Dorina, și Vladimirescu Gabriela — într-un cuvînt toți pionierii au muncit cu multă tragere de inimă pentru amenajarea acestei baze sportive, pe care în ziua de 8 Mai vor desfășura numeroase întreceri sportive.

Cîntecul acului

Acul, așa mic, avînd în el un fir de ață roșie, ori galbenă, ori de altă culoare, și aflîndu-se în mîinile oricăreia dintre elevele Cuțoman Veronica, Andreescu Doina, Lițicheanu Ștefania, Cuțoman Ana, Toptea Viorica, Andreescu Dorina și Borș Margareta de la Școala generală din comuna Lețcani, regiunea Iași, vorbește și cîntă. Un cîntec vechi și frumos, transmis din generație în generație, și tradus în minunatele cusături de pe costumele populare specific moldovenești. Elevele acestea lucrează acum patru asemenea costume pe care le vor termina pînă la 8 Mai, cînd vor fi îmbrăcate de dansatorii care vor apare pe scenă, în cadrul unui frumos și bogat program artistic. Și tot acum, pioniera Însurățelu Angela lucrează, pe pînză albă, imaculată, cu acul și cu ața, o stemă a partidului, pe care o va termina tot pînă în ajunul aniversării de la 8 Mai.

C. DIACONU

CÎND AI 14 ANI...

Poate, că fiind mai subțirel și nu prea înalt, să nu-ți dea nimeni încă 14 ani, s-ar putea de asemenea, ca pe tine, fetiță timidă și copilăroasă, să te socotească, cei ce nu te cunosc, de abia în clasa a VI-a, și nu a VIII-a. Dar cei din preajma voastră, părinții, profesorii știu cîte visuri, cîte gînduri vă frămîntă acum, în privința viitorului. Ce poate fi mai hotărîtor, mai important, decît să-ți alegi si să-ți hotărăști singur drumul pe care vei merge apoi în viață? Și, nu-ți poate fi de loc indiferent, dacă vei fi mecanic de precizie sau oțelar, țesătoare sau laborantă. Trebuie să-ți pui întrebarea: „DE CE ÎMI ALEG ACEASTĂ PROFESIUNE ȘI NU ALTA?" Iată unele răspunsuri date acestei întrebări de cîțiva elevi din clasa a VIII-a.

O anchetă de
Elena MĂNESCU

Oră de limba română în clasa a VIII-a a Liceului nr. 40 din București.

O „mînă ușoară"

(Selejan Ioachim, clasa a VIII-a, comuna Florești-Cluj)

Nici un coleg din clasă nu se indoiește că eu voi deveni zootehnician, ca tata. Aceasta, pentru că știu pe de rost cîte sute de oi, cîți cai, porci are cooperativa noastră de producție, pentru că-l ajut pe tata adesea, cînd îngrijește de animale. Unii sînt chiar nedumeriți, cum am reușit să-l fac pe calul meu, Suru, atît de ascultător. Se apleacă să-l încalec, ridică piciorul cînd îi întind mina, vine „mîncînd nori", cînd îl strig. Suru are multe alte mici deprinderi, pe care i le-am format cu blîndețe, cu dragoste. Dar convingerea că voi fi bun zootehnician colegii și-au întărit-o de curînd, după ce au aflat că am reușit să fac o... injecție. Asta așa este. La un vaccin antipestos, un purcel fugea cît îl țineau picioarele și nimeni nu l-a putut prinde decît eu, care eram și cu seringa în mînă. Cum văzusem pînă atunci de atîtea ori în ce fel trebuie făcut vaccinul, am înfipt acul repede. Purcelul nici n-a mișcat. Se vede treaba că am „mînă ușoară". De atunci, am căpătat mai multă încredere în priceperea mea. Nici chiar prietenul meu mai mare Vasile, care e elev

la o școală profesională, nu m-a convins să mă fac lăcătuș, ca el. M-am gîndit că mi-ar lipsi mult animalele. De aceea, voi deveni zootehnician.

Descoperiri nemaipomenite

(Popa Octavian, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 1, Cluj)

Hotărîrea mea a pornit de la o experiență oarecare, destul de ușoară, dar care nu-mi reușea de loc. Nemulțumit, am început să răsfoiesc cartea de chimie, apoi niște reviste pe care le aveam pe acasă. Am rezolvat repede experiența dar, între timp, tot citind, aflasem despre niște proprietăți necunoscute mie, ale unor materii. Nerăbdător să le verific, m-am apucat de lucru. Și vremea a trecut, fără să-mi dau seama. M-am trezit că trebuie să plec la școală. Nu vă spun cum

m-am descurcat în ziua aceea la ore (nici chiar la chimie n-am știut) dar, de atunci, bucuria mea cea mai mare a rămas aceea ca după terminarea lecțiilor să mă pot ocupa de chimie. De fiecare dată, fac descoperiri nemaipomenite despre care apoi aflu c-au fost descoperite cu sute de ani în urmă. Dar nu mă supăr. Chimia este o știință extraordinară. N-aș schimba gîndul de a deveni chimist pentru nimic altceva. Este ceea ce mă interesează mai mult.

Marin n-are dreptate

(Irimieș Nicolae, clasa a VIII-a, comuna Florești, Cluj)

De curînd, m-am supărat pe un coleg. După el, numai dacă ești sudor, inginer, marinar sau strungar poți fi mîndru. El se face strungar. Bravo lui, dacă-i place. Poate că și eu aș putea să mă fac strungar. Dar, sînt sigur că nu m-ar pasiona atît cît mă pasionează... croitoria. Da, vă rog să nu zîmbiți și voi, ca Marin, colegul despre care vă vorbeam. Desigur și voi ați făcut, ca și mine, lucrul manual în clasele mai mici. Numai că eu, de atunci, am rămas cu pasiunea de a croi un tipar, de a desena un model, de a pune în practică o idee. Chiar și mama mai glumește pe seama mea, cînd

se trezește cu încă un săculeț pentru perii, cu un nou model de bluză.

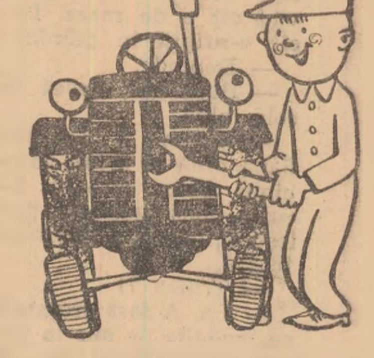
Eu găsesc că a fi croitor nu-i de loc ușor. Oamenii trebuie să fie frumos îmbrăcați, cu gust. Orice meserie este frumoasă dacă este folositoare și mai ales, dacă o faci cu tragere de inimă.

„Spalma" lui Darie

(Mureșan Darie, clasa a VIII-a, comuna Sărmaș, raionul Luduș)

Tata mă lăsa să mă uit oricît aș fi vrut la tractor, dar numai de departe. Să-mi fac de lucru cu șuruburile, să umblu la motor, nu-mi dăduse voie niciodată. Știa el că mai „reparasem" multe și pe acasă. „Ăsta-i tractor, nu jucărie, îmi spunea. Dacă-l strici?... Și, ca un făcut, așa s-a întîmplat.

Într-o zi, cînd i-am dus tatii la cîmp ceva de mîncare, am așteptat pînă s-a așezat undeva mai departe, la umbră, iar eu am zbughit-o către tractor. Știam cum se pornește motorul, pentru ce e fiecare manetă, fiecare buton. Ce-mi mai trebuia ca să plec la drum? Numai curaj, mi-am

spus. Și, nici una, nici două, am pornit tractorul. Foarte curînd însă, s-a oprit. Ce s-o fi întîmplat, ce i-am făcut, ce-o să zică tata? mă frămîntam eu, înspăimîntat. În cîteva minute, mi-am revizuit toate cunoștințele pe care le aveam despre tractor. După alte cîteva minute, am descoperit stricăciunea și m-am grăbit să pun repede totul la punct. Mare mi-a fost însă surpriza, cînd a venit tata și am aflat că defectul nu-l provocasem eu, ci era dinainte. În orice caz, deși nu se arăta, tata era bucuros că am știut să-l repar. M-a invitat chiar să mă urc lîngă el. Am sărit repede sus și mi-am pus în gînd să-i vorbesc despre toate cîte le știu eu în legătură cu batoza, secerătoarea, tractorul. Tata tăcea și-și vedea de lucru. S-a uitat la mine, numai atunci cînd i-am spus: „Vreau să mă duc la „Școala de mecanizatori agricoli"... „Să devii tractorist?" m-a întrebat. „Da", am răspuns. Și discuția s-a încheiat aici. Desigur, tatii nu mai trebuia să-i spun de ce doresc aceasta. El știe bine cît îmi doresc să-i semăn.

ÎN CINSTEA CELEI DE A 45-A ANIVERSĂRI A P. C. R.

● Harnicii cooperatori din comuna *Hărman*, raionul *Sf. Gheorghe*, vor asista în zilele următoare la un frumos montaj literar-muzical intitulat: „Partid, părinte al bucuriei". Pionierii Eftim Nora, Kloss Petre și Dișor Georgeta și-au ales poeziile, le-au învățat; corul repetă mereu cîntecele.

● „Cărți cu poezii, cîntece, revistele „Cravata roșie", „Luminița", gazeta „Scînteia pionierului", toate au fost cercetate cu atenție și am adunat un material bogat, ne scrie corespondentul nostru *Chițu Eleodor* din comuna *Hîrtești*, raionul *Dorohoi*. Vrem ca serbarea ce-o vom da în cinstea celei de-a 45-a aniversări a P.C.R. să fie cea mai frumoasă serbare a noastră".

● Liceul nr 33 din București are o stație de radioficare. În cadrul emisiunilor, pionierii au inițiat în cinstea aniversării partidului, o rubrică permanentă: „Te slăvim, partid iubit". Cei mai buni pionieri recită, cîntă, citesc fragmente din lucrări literare ce oglindesc viața fericită a copiilor din patria noastră.

● „Comuna noastră, *Bolintești*, raionul *Bujor*, ne scrie corespondenta noastră *Dobrin Ionica*, e așezată între dealuri. Unele sînt acoperite de păduri, vii, pomi fructiferi, altele nu. Zilele trecute a fost organizată o acțiune de plantarea puieților. Pionierii și școlarii au lucrat cu elan și hărnicie. Vrem ca în cinstea aniversării partidului, întregul sat să fie o grădină".

Pățaniile lui Iuță (VIII)

Chimistul

Desen: G. BURSCHI

PRIMĂVARĂ SE FACE ȘI CU O RÎNDUNICĂ...

de Al. Dinu IFRIM

Mihăiță nu mai putea de bucurie. Și asta, de cum aflase vestea, cu o săptămînă în urmă, cînd nu începuse încă vacanța. Unchiu-său îi scrisese negru pe alb: „Curînd ai să vii la Brașov. O să-ți placă. Am vorbit cu ai tăi — stai o săptămînă. Te iau cu mașina“.

Clipa mult așteptată sosise;

— Cînd plecăm, unchiule? întreabă nerăbdător Mihăiță, deși știe că trebuie să plece la drum dintr-o clipă în alta.

Unchiul, inginer, un om înalt, cu mustața îngălbenită de tutun, îi răspunde grăbit:

— Să umplu rezervorul cu benzină. Tu, urcă-te în față, lîngă volan. Acuș sînt gata.

Mihăiță țîșnește în mașină. Nu știe bine ce îl bucură mai mult — că merge cu mașina, că vede pentru prima oară Brașovul sau pur și simplu călătoria în sine.

Rămîne nemișcat pe scaun. De lîngă parbriz, din față, îl privesc ca niște ochi mari, două ceasornice.

— Gata, am plecat, zice unchiul zgomotos, deschizînd ușa, urcînd la volan. Răsucește o cheiță, apasă pe o pedală și mașina se urnește din loc, ușor.

— La revedere, spune scoțînd capul pe fereastră.

— La revedere, flutură și Mihăiță mîna, luîndu-și rămas bun de acasă.

Mașina ocolește o stradă, apoi alta, ajunge la Arcul de triumf și de acolo iese pe șoseaua largă, asfaltată.

De-o parte și de alta, lanuri de grîu, ca niște covoare verzi, persane, întinse cît vezi cu ochiul. Din loc în loc, pămînt arat, împînzit de tractoare.

Mihăiță se uită la unchiu-său. Acesta, cu privirea atentă, privește parcă, pe șoseaua ca o panglică vineție, un punct nevăzut, un punct pe care îl tot urmărește și nu-l mai prinde.

— Ce frumoase-s! zice Mihăiță deodată, aruncîndu-și privirea afară, urmărind mersul tractoarelor pe cîmp. Niște tractoare ari, puternice, roșii ca focul.

— Ce anume? răspunde unchiul, trăgînd cu coada ochiului.

— Tractoarele.

— U-650...

— U-650?!

— Da. Se fac la noi, la Brașov.

— Unde lucrezi tu?

— Ei, ai uitat?! Eu lucrez dincolo, la autocamioane. Dar cunosc și istoria tractoarelor.

— Cum adică, istoria...?

— Da. Orice vezi tu, a apărut cîndva. Are o istorie. Așa și cu tractorul nostru.

Era în 1947, așa, ca acum, în prag de întîi mai. Acolo, în uzină, era mare fierbere. Comuniștii, constructorii, la indicația partidului, dădeau viață primului tractor românesc. Așteptam cu nerăbdare să-l vedem. Și l-am văzut. Atunci, în prima dimineață de mai, în piața unde avea loc defilarea.

O mare de aplauze a izbucnit, cînd a apărut în mijlocul constructorilor.

„Cu o rîndunică nu se face primăvară“, spunea cîte unul, neîncrezător.

O rîndunică...

N-au trecut decît cîțiva ani și iată că, tot de un întîi mai, aveam să asistăm la un alt eveniment. Acolo, în același loc, înaintea coloanei constructorilor de tractoare, pe covorul de flori de cîmp așternute dinainte, era din nou prezent tractorul cu numărul unu, primul tractor românesc; iar alături de el, în marș triumfal, modernul tractor cu numărul 100 000. O sută de mii de rîndunici pornite în zbor pe întinsul ogoarelor...

Și acum ,iată, brăzdează ogoarele tractoare și mai multe, și mai moderne.

— U-650! spune Mihăiță cu mîndrie în glas.

— Da. Iar U-651, alt model, îl întîlnim peste tot — unde se ridică blocuri de locuit, construcții, în exploatările forestiere.

Soarele scapără deasupra orizontului, acoperind cu lumină aurie șoseaua, cîmpul, fețele asprite de vînt ale tractoriștilor.

Dincolo de Ploiești, peisaj schimbat. Dinainte se deschide, largă, valea Prahovei, presărată cu siluetele mai vechi sau mai noi ale sondelor.

— O să ne oprim puțin, îi spune unchiul lui Mihăiță, trăgînd mașina lîngă tulpina unui copac înfrunzit, pe dreapta. Să privim mai pe îndelete cîmpul.

Scoate bricheta din buzunar și își aprinde o țigară. Apoi îl invită pe Mihăiță să se așeze pe iarbă, lîngă el.

— Oare cît de mare e o sondă? Adică... o văd cît e de mare. Dar cît e-nfiptă în pămînt?

— Depinde.

— Bunăoară, aceea de colo, albă.

— E un 3 DH-200. Sapă pînă la 5 km adîncime. Celor care au făcut-o, constructorilor ploieșteni, le-a adus un mare trofeu.

— Trofeu?!

— Da. A fost premiată cu medalia de aur la tîrgul internațional de la Leipzig. Și medalia aceasta, ei o păstrează în uzină, ca pe un trofeu. Dar... să plecăm, spune unchiul, aruncînd capătul de țigară într-o băltoacă. Avem încă de mers pînă la Brașov.

Mașina pornește din nou la drum.

Mihăiță se uită pe fereastră. Nu-și dă seama: sus, pe munte, e zăpadă sau i se pare?

Nu întreabă.

Serpentinele pe care urcă mașina îi încîntă ochiul, respiră parfumul de brad adus de vînt pe geamul lăsat deschis. Și brazii, ca niște soldați cu coifurile în cer, se rotesc într-un vîrtej amețitor, pierzîndu-se în urmă.

— Brașovul, spune unchiul. Acuș intrăm în Brașov. Și, cu glas puternic și gros, scoțînd mîna pe ferestruica îngustă, în dreptul unui șir de autocamioane noi-nouțe: Noroc — noroc!...

Coloana de autocamioane s-a oprit.

Oprește și unchiul mașina.

— Elegante, nu-i așa? Coboară, Mihăiță, să le vezi mai de aproape.

Unchiul stă de vorbă la o cabină cu șoferul.

Mihăiță se uită cu ochi mari la autocamioanele vopsite proaspăt, la roțile din cauciuc negru-strălucitor.

— Unchiule, ce înseamnă *Made in Romania*? strigă, descoperind undeva, sub caroserie, o plăcuță galbenă, de alamă.

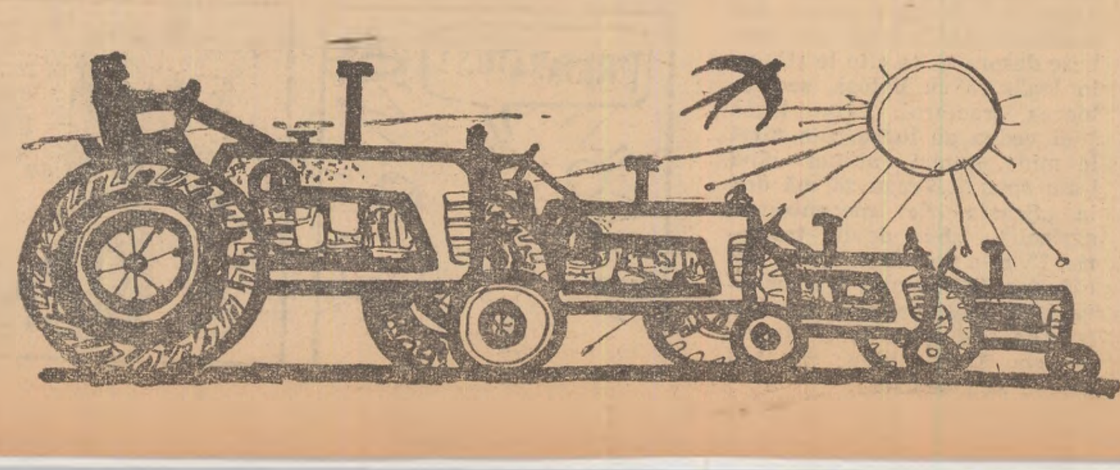
— Ce înseamnă? Adică... noi le facem, România. Acestea, pe care le vezi tu, sînt în rodaj.Se pregătesc de drum lung, unde le exportăm. Cîndva, în trecut, nu făceam nici tractoare, nici autocamioane, nici strungurile cu care modelăm metalul. Și nici chiar rulmenții și cauciucul roților pe care aleargă ele.

Autocamioanele pornesc mai departe, unul după altul, cu mers elegant, egal.

Unchiul salută. Mihăiță, imitîndu-l, salută și el.

— Ce zici?! spune admirativ: *și cu o rîndunică se face primăvară!* Da, și acestea, ca și tractoarele, au avut prima lor rîndunică. Acum, de pe banda de montaj „zboară“ cîte una la șapte-opt minute. Ai să vezi mîine — te iau cu mine la uzină.

Acum, sus, urcă în mașină! Ai luat o pietricică în gură? Doar vezi pentru prima oară Brașovul!...

PENTRU

Avem o țară frumoasă cum puți
pe pămînt. Cu munți falnici și cîm
noase ce se oglindesc în argintul
sau în marea cea mare și albast
peste tot unde poposești pe aceste
guri — leagăne străvechi ale po
român, astăzi înfloritoare — în
mărturii mărețe, rod al puterii cr
a poporului nostru, mărturii măi
ale contribuției aduse de tineretul
țări.

Poporul nostru e harnic și mînc
bogățiile în mijlocul cărora trăieșt
care, prin truda sa de secole le h
și le sporește. Iar tinerii — mlăc
speranței acestui popor — urmec
abătut drumul milenar al străi
suind pe noi culmi, și mai senine,
însorite — frumusețea și bogăția

Iată de ce tu, tînăr pionier, atui
treci munții pe valea Jiului, și în c
timentul de tren în care te afli, a
în vreme ce tu însuți admiri, f
arcul de beton, frumusețe și oțel
îndrăzneț peste prăpastie — „Vi
acesta e clădit de brigăzile de tii
luntari!...“ tresari mîndru.

Tresari și te simți de parcă tu î
fi pus un bob de nisip la clădirea
viaduct. Pentru că și tu ești tînăr

La fel tresari și la fel te simți
ochiu-ți vulturesc compară în
turnurilor Huniazilor cu aceea a
ților făuritori de oțel de alături...
tresari și la fel te simți și atunci
străbătînd mările de aur ale bărăg
saluți cu un zîmbet fetele vesele și
care, alături de cei vîrstnici, strîi
dele trudei lor și ale pămîntului. Ș
tresari, și la fel te simți cînd auzi
rii cercetători științifici de la nu ș

Șezătoare în comu

... EȘTI TÎNĂR

institut au obținut o nouă victorie în aflarea tainelor științei — pentru că și tu ești tînăr.

Și tot pentru că ești tînăr te avînți azi, în clocotul tinereții patriei, în stradă, în parcuri, pe cîmpie, în săli și pe stadioane... peste tot unde veșnica primăvară a țării a irumpt gălăgioasă și fericită.

Privești cu mîndrie trei inițiale, trei plăci de neon aprinse pe bolta înstelată de mai : U.T.C. *Și trei cuvinte dragi îți înfloresc în suflet :* Uniunea Tineretului Comunist. *E organizația celor mai curajoși și harnici dintre tinerii noștri, a tinerilor veseli și îndrăzneți, care, oriunde s-ar afla nu uită că au un țel — țelul lor cel mai de preț, acela arătat de părintele lor drag, partidul : slujirea deplină și conștientă a patriei socialiste.*

Și pentru că ești tînăr, și pentru că prin tot ce faci încerci să meriți cinstea de a face parte din rîndurile utecistilor, te strădui în primul rînd, ca, la locul tău de muncă — pupitrul de elev — să te apleci tot mai cu nesaț asupra cărților cuprinzătoare de lumină, asupra aparatelor din laboratoare. Ai înțeles că aceasta este întîia ta datorie și vrei s-o împlinești. Ai înțeles și că a fi mîine un muncitor destoinic, un savant cunoscut, o minte luminată, dar și respectată, trebuie să înveți să devii și un cetățean bun.

Iată de ce, cred eu, că ești bucuros, astăzi, 2 Mai, să te avînți în clocotul tinereții revărsate pe stadioane, în crînguri, pe străzi și în săli... pentru că și tu ești tînăr, dar mai ales pentru că ai priceput toate acestea, înțelegînd, de fapt, minunata taină a veșnicei primăveri.

Ștefan ZAIDES

Drum către soare

Tinerețea-i frumoasă pe schele
Cînd apropie pămîntul de cer,
Pe șantier,
Sub bolți de beton cu întinse arcuri.
Tinerețea-i frumoasă în parcuri.
Frumoasă-i la gura cuptorului,
Unde încep diminețile viitorului,
Roșii, ca un răsărit cu raze fierbinți.
Frumoasă-i cu un fir de iarbă-ntre dinți
Cîntărind în palme
Boabele dintr-un spic.
Frumoasă-i cînd chiuie, pe-nserat, pe coline.

Frumoasă-i tinerețea pe schele
Unde a învățat zborul spre înălțimi
Și are oglinzile patriei mele
Răsfrînte în ea în mii de lumini.
Frumoasă-i tinerețea cînd are
Drum larg deschis către soare.

Marin CALIN

Cîntec de mai

(Urmare din pag. 1-a)

mai mare producție de cereale din istoria României. Hai, grîușor, înfruptă-te din hrana pămîntului și dă-te de trei ori peste cap, să crești mare și voinic și să umpli hambarele. Hai, voi, grăunțe de aur, care în aceste zile însorite vă scufundați în adîncul brazdelor să smulgeți pămîntului comorile sale, creșteți să nu se vadă din lanurile voastre nici uriașii uriașilor, iar în toamnă, aurul știuleților voștri să se reverse din plin în tezaurul de cereale al țării !

Hărnicie și bucurie cît vezi cu ochii pe toate meleagurile patriei, din vîrf de munte pînă la albia străveche a Dunării.

Veselia umple țara, spun versurile unui vechi cîntec de mai. Dar nu numai versurile, o spune glasul acestui popor, de la copilul care pășește viguros pe drumul vieții, la bătrînul care-și poartă ca o podoabă, și nu ca o povară, bătrînețea încărcată de ani și înțelepciune.

Bucuria muncii creatoare, a muncii prețuite și sărbătorite în fiecare an de 1 Mai, e mai puternică și mai strălucitoare ca oricînd în acest an, cînd vom sărbători peste cîteva zile 45 de ani de la crearea celui mai vajnic luptător pentru libertatea și fericirea țării, a celui care a încununat cu biruinți năzuințele de veacuri ale poporului nostru, gloriosul **Partid Comunist Român !**

Nesfîrșitele coloane se aliniază pentru defilare. Muncitorii, cooperatorii desfășoară larg drapelele roșii, drapelele tricolore ale patriei. Fetele împodobesc cu ghirlande panourile realizărilor ; pionierii se pregătesc și ei pentru paradă, adăugînd frumuseții florilor — frumusețea notelor bune și a comportării lor pionierești.

A venit întîi de Mai ! De șaptezeci și șase de ani e sărbătorită această zi pe pămîntul românesc. Înainte — ca o demonstrare a forței clasei muncitoare, a voinței sale de luptă pentru libertate și independență națională, pentru democrație și socialism. Iar de peste două decenii — ca o sărbătoare a muncii libere, a biruinței și a fericirii. Și totdeauna, ca o manifestare a solidarității cu oamenii muncii din întreaga lume : cu cei care construiesc socialismul și fericirea popoarelor lor, cu cei care luptă în grele condiții pentru libertate socială și națională și pentru care, victoriile noastre sînt imbold spre biruință.

Flutură în coloane steagurile de sărbătoare, răsună cîntecele victoriilor de azi și ale izbînzilor viitoare.

A venit Întîi de Mai !..

Descifrînd „tainele" plantelor.
În fotografie : Tinere cercetătoare (utecistele Marineanu Irina, Popescu Doina, Mușalan Constanța) de la Institutul de biochimie al Academiei.

Foto : Gr. PREPELIȚA

LUMINII

Ți am deschis toate văile,
Toate ulițele satului.

M-am smuls din pămînt
Printre păianjenii amurgului
Să fiu mai înalt.

Te-am văzut luminînd
Atlasul adînc al fîntînilor,
Trandafirii, cireșii, caișii,
Bronzul fluid din catargele grînelor.

Horele satului,
Strigătul fetelor, strigătul lung de flăcăi
Legănîndu-se, nu se mai sting
Între văi.

Bunica nu-și mai încurcă
Pe fus
Lacrăma firului lînei din furcă

Flacăra becului se zbate acum în tablou.

Ulițele,
Sub inul luminii,
Mă întîmpină la fel ca niște poiene.
Și oamenii
Înmiresmați de cîmp, de ape, de lunci
Se văd în noapte
Mai înalți decît munții.

Nicolae BULGARU

Racovița, regiunea Argeș.

Eroul din Delta Dunării

de Ștefan BĂNULESCU

Delta Dunării, acest colț de basm al pămîntului patriei noastre, nu este numai paradisul păsărilor și al apelor albastre, al nuferilor albi și al sălciilor pletoase. Înainte de revărsarea în mare, Dunărea își desface brațe largi pentru a cuprinde mai bine neasemuitele frumuseți ale meleagurilor românești. Sub zborul milioanelor de păsări care plutesc în văzduhul Deltei, vapoarele și bărcile cu muncitori pescari, navele lucrătorilor de pe întinderile de stuf, șalupele rapide ale cercetătorilor și oamenilor de știință străbat din zori pînă în noapte, cu neobosită hărnicie acest tărm al apelor, pentru a descoperi și a strînge marile bogății de la porțile mării, pentru a le dărui patriei.

Munca în Deltă nu încetează nici sub viscolele și gerul iernii. Dacă vara este anotimpul secerișului îmbelșugat în lanurile cu grîu ale Moldovei, Banatului, Transilvaniei, Munteniei, Crișanei, Dobrogei, Olteniei și Maramureșului, iarna e anotimpul secerișului de stuf în Deltă. Cînd apele sînt înghețate, cînd zăpada cutreieră văzduhul vînăt, cînd în Deltă locul păsărilor din țările calde îl iau păsările ce vin din ținuturile polare, prin fanurile înalte și compacte de stuf cenușiu pătrund coloanele puternice de tractoare — secerătoare ; muncitorii Deltei, învingînd asprimea iernii, strîng marea bogăție de snopi de stuf, bogăție care ia apoi calea spre marile fabrici de celuloză și hîrtie.

În nici o zi a anului munca nu încetează în Delta Dunării. Apa e cuprinsă de îngheț, vîntul, după aprige dezlănțuiri, se oprește, dar munca își continuă neobosită cursul ei creator de bogăție și frumusețe, sub soarele arzător al verii ca și sub gerul lui decembrie. Delta nu mai este un ținut sălbatic, de nepătruns, frumusețile ei noi, primitoare, au fost create în anii noștri, Partidul Comunist Român a gîndit, a condus cu temeinicie și cu mare grijă părintească crearea acestor frumuseți proaspete, dătătoare de bogăție.

Cîndva, în negura vremilor trecutului, eroul Deltei era omul rătăcitor și lipsit de apărare în fața naturii sălbatice. Azi, eroul Deltei este omul civilizației socialiste, pescarul cu unelte moderne și perfecționate, secerătorul de stuf cu înaltă calificare, inginerul de diguri și de construcții vaste, omul de știință care cercetează și dezleagă tainele apelor și pămîntului Deltei, ale vieții plantelor, peștilor și păsărilor. Cu zeci de ani în urmă, Delta Dunării era cunoscută ca un tărîm al marilor nenorociri, inundațiile răsturnau în ape micile așezări omenești sărace de pe grindurile neapărate. Azi, eroul colectiv al Deltei — zecile de mii de făurari de frumuseți noi — au transformat aceste locuri într-un ținut prieten al omului. Șantierele de construcții, de îndiguiri, de cercetări împînzesc întinderile Deltei, satele pescarilor, așezările temeinice ale lucrătorilor se bucură de binefacerile civilizației socialiste, au școli, biblioteci, dispensare medicale, lumina electrică pătrunde în cele mai îndepărtate colțuri. Au apărut orașe noi, cu blocuri semețe, în plină împărăție a stufului și a apelor, cum este orașul Maliuc, un adevărat fort de civilizație a Deltei, cu laboratoare, ateliere, parcuri de mașini moderne, cu ingineri și oameni de știință dintre cei mai încercați. Printre cele mai tinere frumuseți și bogății ale patriei socialiste se numără acelea create în Delta Dunării. Printre cei mai tineri oameni care vor sărbători aniversarea Partidului Comunist Român, ca pe o mare sărbătoare a propriilor lor vieți, se vor număra și oamenii curajoși și harnici ai Deltei noastre tinere în frumusețe și bogăție.

UZINA COLOȘILOR DE METAL

În vecinătatea marilor uzine „23 August" din Capitală se înalță cea mai tînără și modernă fabrică de mașini-unelte și agregate din țară, dată în folosință în anul 1962. Construită la nivelul cel mai înalt al tehnicii mondiale, fabrica este înzestrată cu utilaje necesare prelucrării pieselor pentru mașini-unelte grele.

Diversitatea și mărimea pieselor folosite în această modernă fabrică este mare. De la 6—8 tone cît cîntărește cea mai mare piesă, pînă la cea mai mică, de ordinul sutelor de grame. Desigur că și mașinile realizate aici sînt pe măsura acestor piese: de la 8—10 tone la cea mai grea mașină de 75 tone.

Aici se realizează vestitele strunguri Carusel cu diametrul de prelucrare de la 1 000 la 3 200 mm, mașini de alezat și frezat orizontale, mașini agregate și linii automate pentru diverse uzine constructoare de mașini din țară. Mașinile realizate aici sînt la cel mai înalt nivel al tehnicii mondiale.

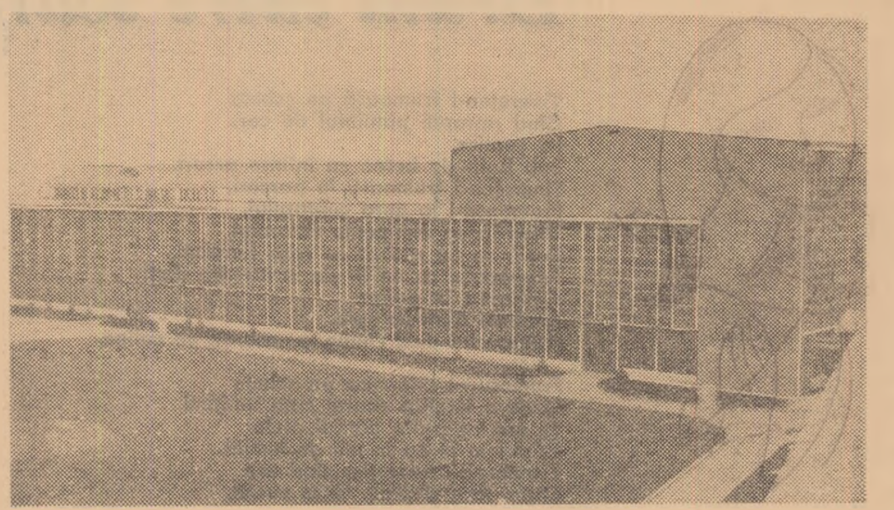
Pentru realizarea acestor mașini, fabrica colaborează cu alte mari uzine (23 August, Reșița, Întreprinderea Automatica etc).

În cadrul centrului de cercetări și proiectări de mașini-unelte al acestei moderne uzine se elaborează proiecte și se fac cercetări legate de mașinile unelte, aplicîndu-se cele mai avansate procedee și procese tehnologice de prelucrare prin așchiere a metalelor.

*

Aleea asfaltată înconjurată de verdeață și flori, duce la intrarea în fabrică. O clădire impunătoare din beton și sticlă. Intrăm în uzină. O hală de proporții uriașe. Soarele pătrunde cu dărnicie prin acoperișuri și pereții din sticlă. De cum am pășit pragul uzinei ne întîmpină la tot pasul zumzetul specific mașinilor. Totul este impresionant. Mașinile uriașe, giganții aerieni ce-și poartă brațele lungi de la un capăt la altul al halei, țevile cu aer comprimat, cablurile aeriene — o gamă diferită de culori. O lume a mecanismelor ce dă naștere coloșilor.

Ne aflăm în secția mecanică grea. Aici se face prelucrarea pieselor grele de la strungurile Carusel și pentru celelalte tipuri de mașini amintite. Ne rețin atenția mașinile de mare tehnicitate cu comandă program. La stînga noastră unul dintre uriașele poduri rulante ridică un arbore principal de la strungul Carusel de 2 000 mm. Podul rulant pare a fi o pasăre uriașă de pradă, care apucă cu ghearele ei lungi pe o alta mai mică și o duce cu ea în înălțimi. Mai încolo, un strung Carusel, cu emblema fabricii execută o operație de strunjire a unei piese, pentru o mașină de frezat și alezat orizontală AF 125.

Marea unitate industrială bucureșteană — Fabrica de mașini-unelte și agregate.

Am intrat și în secția mecanică ușoară, unde sînt prelucrate cele mai fine piese care intră în componența mașinilor de fabricație românească. Aici întîlnim strunguri universale, mașini de frezat și alte mașini de diferite tipuri.

În secția de roți dințate și axe canelate am asistat la o interesantă operație de danturat o roată conică cu dinți spiroidali.

O dată cu trecerea în secția montaj ne apropiem de sfîrșitul vizitei. Specialiștii montează piesă cu piesă. Rezultatul? Apar noi și noi mașini. Gata montate, li se face ultimul control. Parametrii de fabricație sînt respectați? Da. Macaralele așază mașinile unelte și mașinile agregate uriașe în vagoanele de cale ferată care le transportă spre alte uzine constructoare de mașini din țară și de peste hotare. Marca fabricii este cunoscută pînă în prezent în mai multe țări ale lumii, unde au fost exportate mașinile fabricate aici: R.F.G., R.D.G., Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, U.R.S.S., Bulgaria, S.U.A., Franța și altele.

*

Constructorii celor mai moderne și complicate mașini-unelte și agregate românești s-au angajat în cinstea celei de a 45-a aniversări a creării Partidului Comunist Român să realizeze noi succese, în special în domeniul îmbunătățirii calității producției.

Maria NEGREA

Dacicc-1

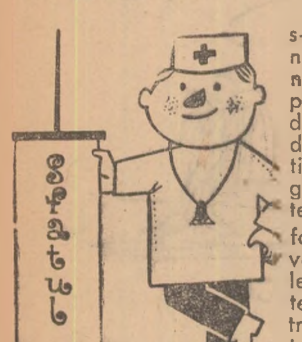
La Institutul de Calcul al Academiei, filiala Cluj, a fost construită încă de anul trecut mașina electronică numerică Dacicc-1. Realizare de seamă a tehnicii electronice din țara noastră, Dacicc-1 a fost concepută de un colectiv condus de academicianul T. Popoviciu și este folosită pentru efectuarea unor calcule necesare diferitelor întreprinderi și uzine, institute de cercetare și de proiectare; cu ajutorul ei sînt rezolvate probleme de astronomie, biologie, fizică, construcții, agricultură etc.

Iată numai un exemplu din activitatea acestei mașini electronice. Pe baza cercetărilor făcute de Observatorul astronomic din Cluj, cu ajutorul mașinii, s-au calculat orbitele sateliților artificiali ai Pămîntului, s-a stabilit pe cale experimentală cea mai bună dintre metodele de calculat elaborate de observator. De asemenea, mașina electronică numerică Dacicc-1 a efectuat la cererea Institutului de Fizică al Academiei, calcule în vederea elaborării unor lucrări științifice privitoare la studiul semiconductorilor.

În ultimul timp, mașina este folosită de către cercetătorii Institutului de calcul la realizarea unei interesante experiențe de cibernetică. Este vorba de traducerea automată.

DESPRE VACCINĂRI

În 1797, medicul englez Jenner a demonstrat experimental că vaccina — variola vacilor —, transmisă omului îi provoacă numai o infecție neînsemnată a pielei, în schimb această îmbolnăvire ușoară îl apără de variolă (vărsatul negru), una dintre cele mai grele și răspîndite boli ale timpului. De atunci s-a introdus în medicină metoda vaccinărilor prin care se conferă omului imunitatea, adică o rezistență definitivă sau temporară față de boala împotriva căreia a fost vaccinat

Pînă în prezent s-au descoperit numeroase vaccinuri, care aplicate pe scară largă au dus la dispariția de pe cea mai întinsă suprafață a globului pămîntesc, a unor boli foarte grave ca variola, ciuma, holera. Despre aceste boli care în trecut secerau multe vieți omenești, aproape că astăzi nu mai auzim. Medicii din Europa și din cea mai mare parte a lumii nu le mai cunosc decît din cărți. Prin alte vaccinuri cum ar fi cel contra difteriei, tuberculozei, paraliziei infantile etc. deși nu s-a ajuns încă la înlăturarea totală a acestor îmbolnăviri, s-a reușit totuși ca bolile să apară mult mai rar și într-o formă mai ușoară.

În țara noastră unde statul veghează cu grijă la sănătatea copiilor, se practică vaccinarea obligatorie împotriva: variolei, difteriei, tetanosului, tusei convulsive, paraliziei infantile (poliomelită), febrei tifoide și paratifoide și tuberculozei.

Succesiunea vaccinărilor, vîrsta la care trebuie făcute și alegerea momentului cînd putem fi vaccinați se stabilește numai de către medic, conform cu instrucțiunile forurilor sanitare superioare. Ceea ce ține însă de datoria voastră, dragi copii, este să nu vă sustrageți acestor acțiuni atît de necesare menținerii sănătății. Dar, orice vaccinare fiind în realitate o ușoară îmbolnăvire, se cere ca atunci cînd o primiți să fiți deplin sănătoși. De aceea aduceți neapărat la cunoștința medicului înainte de inoculare eventualele boli de care suferiți sau ați suferit în ultimele două săptămîni și mai ales nu fugiți de vaccinări.

Dr. Viorica VASILIU

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA

HIDROPONICA (III)

CULTURA PLANTELOR ÎN MEDIU SOLID

Pentru cultivarea plantelor în mediu solid folosiți nisipul de rîu spălat, ale cărui grăunțe sînt de cca. 0,1 mm diametru. Plantele își extrag hrana necesară din nisipul îmbibat cu soluția nutritivă.

Vă puteți folosi fie de vase construite special (fig. 1), fie de ghivece, cutii de conserve, lădițe etc. (fig. 2).

Răsadurile le veți planta în nisipul din vas, iar umezirea nisipului cu soluția nutritivă o puteți realiza atît prin irigație periodică, cît și prin irigație continuă. Iată despre ce este vorba. Ca să realizați irigarea periodică a nisipului cu soluția nutritivă trebuie să stropiți nisipul cu această soluție de 2—3 ori pe zi. În felul acesta rădăcinile plantelor vor fi supuse alternativ unei inundații cu soluția nutritivă.

Irigarea continuă a nisipului cu soluția nutritivă este un procedeu mult mai bun decît irigarea periodică.

Iată un procedeu pe care îl puteți folosi în cazul cînd pentru această cultură dispuneți de un spațiu mai mare: pe treapta mijlocie a unui postament în formă de scară veți așeza vasul cu nisip în care ați plantat răsadurile, iar pe treapta de deasupra așezați vasul cu soluția nutritivă (fig 1). Dedesubtul vasului cu nisip și plante așezați o găleată pentru colectarea soluției nutritive.

În concluzie, soluția nutritivă se scurge din vasul A în vasul B (cu nisip și plante) printr-un robinet sau cana, alimentează rădăcinile plantelor cu cele necesare hranei, după care se scurge printr-un alt robinet sau cana în vasul C (în găleată). Cînd soluția din vasul A (rezervor) s-a scurs în găleată o veți turna înapoi în vasul a (rezervor) și circuitul se reia de la început.

Un alt procedeu, mai simplu, pe care îl poate folosi fiecare dintre voi:

Răsadurile se plantează în ghivece obișnuite de flori, urmînd ca apoi să fie așezate pe o măsuță, punîndu-se sub ele niște farfurioare, care servesc la stringerea soluției nutritive, după ce aceasta a trecut prin ghivecele cu plante.

Alimentarea plantelor cu soluția nutritivă o puteți realiza cu ajutorul unui filtru rotund, care absoarbe soluția dintr-un rezervor fixat mai sus pe perete sau pe pervazul ferestrei și o conduce la rădăcinile lor (fig. 2). Rezervorul poate fi o cutie de conserve vopsită.

Cînd în farfurioarele aflate sub ghivece s-a strîns o cantitate mai mare de soluție nutritivă, aceasta se pune din nou în rezervor ș.a.m.d.

Ca și la cultura plantelor în mediu lichid trebuie să acordați atenția cuvenită lucrărilor de îngrijire, care sînt cerute de plantele respective.

Dacă o să aveți posibilitatea să cultivați aceleași specii de plante atît în mediul lichid cît și în mediul solid, o să observați că între rezultatele obținute există o deosebire vizibilă. Cele mai bune rezultate sub aspectul cantitativ și calitativ le veți obține în cazul cultivării plantelor în soluții nutritive folosind un mediu solid.

P.S. Revedeți articolul despre hidroponică publicat în „Scînteia pionierului", nr. 13, pag. a 6-a din 30 martie a.c.

Ing. I. ROVENȚA
Palatul pionierilor — București

fig. 1

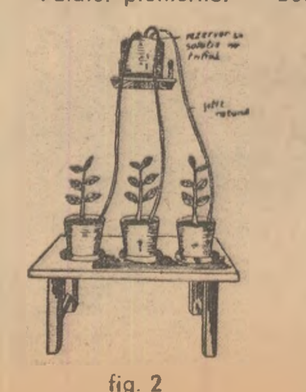
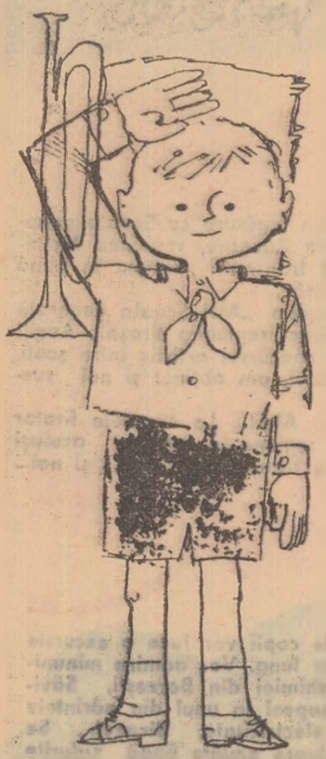

fig. 2

Al şaptesprezecelea salut

Cînd, în 1949, cravata roşie a împurpurat pentru prima oară obrajii copilăriei zilelor noastre, la actuala „Şcoală generală nr. 11 din Bucureşti" primul salut pionieresc l-au rostit vreo 40 din cei 268 de elevi. Iar printre primii purtători ai cravatei — Sîmboan Anca, Patra Viorica, Bernache Vladimir, Adela Mărculescu şi alţii.

În sălile de clasă ale vechii şcoli înfiinţată în 1893, a pătruns un suflu nou dătător de farmec şi entuziasm.

Frumoasele ei tradiţii, istoricul ei şi al clădirii — declarată azi monument istoric, s-au îmbogăţit cu istoria scurtă, dar bogată a avînturilor pionereşti. De fiecare dată, aniversarea importantului eveniment a mobilizat eforturile şi cîntecele în jurul drapelului unităţii.

În această primăvară, la Şcoala generală nr. 11 din Bucureşti, 308 cravate îşi pregătesc salutul.

În holul şcolii, o expoziţie de desene în care semnează pionierii Rădulescu Anca, Moldovan Doru, Nani Gabriel, Petrescu Mariana, reprezintă diferite activităţi desfăşurate de purtătorii cravatelor roşii, imagini din şcoală şi din ţară. De asemenea, se pregăteşte un frumos program artistic.

Corul şcolii va face să răsune vioiciunea cîntecelor pionereşti, iar cei mai talentaţi solişti, recitatori, dansatori îşi vor îmbogăţi repertoriul.

Nu vor lipsi nici Lipovan Silvia şi Pîrvu Mihaela din clasa a VI-a — duetul „consacrat" al şcolii, iscusite interprete ale cîntecului popular, nici recitatori ca Mărgăritescu Mihaela — membră a colectivului de recitatori premiat cu locul II pe raion.

La adunarea festivă dedicată celei de a XVII-a aniversări a unităţii, pionierii Şcolii generale nr. 11 din Bucureşti se vor întîlni cu unul din primii pionieri, din şcoala lor : profesoara de limba română Potra Viorica.

Apoi, pionierii vor face loc, şi spre drapelul unităţii se vor îndrepta micuţii Voica Marcel, Şiţu Cristina, Enăceanu Lucia din clasa a II-a, care vor aduce sărbătorii emoţia şi solemnitatea primului lor salut pionieresc : vor primi cravata roşie.

Istoria unităţii va mai adăuga unui an de strădanii, un salut şi un omagiu. Pe filele ei, alături de succese şi năzuinţe, vor pîlpîi proaspetele angajamente pionereşti cu flacăra şi îndrăzneala visului lor.

Ilie TRAIAN

Drumeţie prin ţară

Spectacol pionieresc

„Stelele" unităţii

Cînd pe scenă au apărut Argiropol Marius şi Buţu Olimpia, spectatorii au prins să freamăte de bucurie şi nerăbdare. Cei doi, cu acordeoanele lor, erau bine cunoscuţi pînă şi de cei de-a-ntîia. Ropotul de aplauze cu care era răsplătită fiecare melodie de muzică populară şi uşoară venea ca un fel de completare a prestigiului lor de buni instrumentişti. Dar iată...

Pe scenă au urcat trei elevi : două fete şi un băieţel puţin cam speriat. Mulţi le cunoşteau pe surorile Geta şi Georgeta Maftei. Dar cine o fi oare cel mic şi ce-o fi vrînd ? Răspunsul l-au aflat imediat, cînd prezentatoarea a anunţat : „Şi acum, trio Maftei va interpreta melodia...". În timp ce aplaudau şi strigau ca de obicei „bine Geta !", „bine Georgeta !", unul dintre elevii mai mici a strigat şi el, „bine, Gelu !". Şi aşa, spectatorii s-au dumirit pe deplin. Duo Maftei devenise de-acum... trio Maftei. Gelu, deşi-i numai în clasa a doua, s-a ţinut bine, a cîntat la fel de frumos ca şi surorile lui. După ei, altă surpriză, altă „stea". A auzit cineva de Sava Laerta ? Or fi cunoscînd-o bine colegii de clasă, dar în nici un caz nu-şi închipuiau că fetiţa aceea micuţă, şi ea tot dintr-a doua, poate să interpreteze atît de frumos cîntecul popular „Bundiţa". I-a uimit mult şi Gabriela (Zăucă Gabriela, dintr-a VII-a) care pînă atunci nu cînta decît melodii populare, iar de data aceea a interpretat o canţonetă. Cît despre Lusteanu Elena, ce să mai vorbim ! Cu „Grîuşor din Bărăgan" s-a întrecut pe ea.

Un concurs pentru „Cel mai bun cîntăreţ", organizat de colectivul de conducere al unităţii de pionieri de la Şcoala generală nr. 11 din Iaşi, în cinstea zilei de 30 aprilie. Un spectacol mic, dar o zi plină de bucurii şi surprize, un prilej cu care s-au afirmat noi talente din rîndurile lor şi ale celorlalţi elevi. Ştiu cu toţii că nu-s artişti de seamă, dar mai ştiu că nu-i nimic, pentru că pot să devină. Important e să-şi descopere, din timp, fiecare, vocaţia, înclinările, preferinţele. Iar organizaţia de pionieri se străduieşte şi în acest sens.

C. PALTINEANU

O plimbare pe lacul „Pustnicul".

DE LA PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

CARNAVALUL ISTEŢILOR

În fiecare primăvară, pionierii din localitatea Körösszakal (R.P. Ungară), organizează tradiţionalul carnaval al anotimpului. O după-amiază întreagă ei dansează, participă la jocuri vesele, cîntă...

Anul acesta însă sărbătoarea a fost organizată nu ca de obicei.

— Costumele cu care ne vom îmbrăca vor prezenta eroi din cărţi, prieteni preferaţi ai lecturilor noastre, sau personaje care întruchipează înţelepciunea poporului — şi-au zis ei.

Şi au pornit la lucru.

Carnavalul a fost minunat. În ritmul muzicii defilau prin faţa părinţilor şi celorlalţi spectatori isteţul Mateiaş Gîscarul, coşarii veseli, tinichigiul harnic. Ioan Juhász, care a primit de altfel şi premiul I, a avut un costum cu totul şi cu totul aparte. El era format din sute de cărţi poştale ilustrate aşezate cu grijă pe un fond de mătase şi reprezenta un pasionat colecţionar.

Mulţi dintre pionierii Şcolii nr. 3 din Gomel (U.R.S.S.) vor să devină marinari. La clubul „Valul mării" ei petrec clipe plăcute legate de această frumoasă pasiune. Călătoriile imaginare pe albastrul mărilor şi oceanelor sînt cele mai îndrăgite.

OASPEŢI AŞTEPTAŢI

Satele dimprejurul localităţii Srednie Duze (R.P. Polonă) sînt vizitate deseori de nişte oaspeţi cunoscuţi şi mult îndrăgiţi. E vorba de micii actori ai teatrului de la şcoala din Srednie Duze.

Spectacolele pionierilor se bucură de mult succes atît din partea micilor spectatori care au devenit buni prieteni cu artiştii, cît şi din partea părinţilor. Chiar recent ei au avut prilejul să-i aplaude cu căldură pe cei care au dat viaţă eroilor din cunoscutul basm cu „Cenuşăreasa".

Printre artiştii cei mai talentaţi se află şi pioniera Ela Nowosadzka, care este şi o bună solistă.

PRINOS DE BUCURIE ŞI DE CÎNTEC

Buchet

...Inceputul îl fac sălciile de pe malul cartierului Tudor Vladimirescu din Tulcea, apropiindu-se, dezvăluind ochilor noştri aleea de gutui, cu frunzulițe muiate în argint, ce duce la Şcoala generală nr. 3. În vecinătatea fluviului, cîntecele primesc rezonanță amplă, de ecou. Pionierii de aici pregătesc o serbare. Au vrut ca ea să întreacă în bogăţie pe toate de pînă acum. Şi, sîrguincioşi, au adunat pentru podoabele programului cîntece, strigături de la bătrîni ca moş Alexe, pe care copiii îi vizitează în lotci, vîslind voiniceşte... Pioniera Cuza Tudorița din clasa IV-a ştie de pe acum să dea glas, într-o doină nouă, şoaptelor apei, foşnetului stufului, bucuriei pescarilor pentru plinul năvoadelor... Voinescu Ştefan, dintr-a III-a, va recita poezia care cuprinde în titlu, ca într-un potir de floare, sensul sărbătoresc al pregătirilor : „Partidului".

„Vom invita pe toţi pionierii oraşului" — începuseră să se laude copiii cartierului. Dar, între un mal şi celălalt al Dunării, veştile pîlpîie uneori ameţitor din aripi, ca păsările.

In fiecare zi, din cabina vaporaşului „Paloma" descindea, cu ghiozdanul sub braţ şi cu un zîmbet de triumf în colţul gurii, pionierul Creţu Simion, din clasa a VII-a A. Vedeţi, el învaţă la Şcoala generală nr. 3 din

Tulcea şi mai totdeauna aduce noi amănunte extraordinare despre serbarea pregătită în acelaşi timp, de colegii lui : ba că echipa de dansuri a avut repetiţie generală, purtînd minunatele costume oferite cu doi ani în urmă drept premiul I, ba că cele trei fete, cunoscute cu numele ABC (pentru că toate sînt într-a VII-a, dar nici una nu învaţă într-o clasă cu cealaltă) au executat numere de gimnastică acrobatică, menite să le aşeze iarăşi în fruntea tuturor gimnastelor regiunii... Nici mai mult nici mai puţin, pentru coruri, băieţii din unitatea lui Simion au imprimat pe bandă de magnetofon, cîntecele pionieresti transmise la radio. Le ascultă o dată, încă o dată, le studiază...

Dar Creţu Simion aflase de la pionierii altor unităţi, despre aceleaşi pregătiri. Doar sînt atîtea şcoli în oraşul Tulcea, şi toate îşi doreau să prezinte, fiecare, cel mai frumos program ! Iată, Şcoala generală nr. 1, avea o „taină" şi hotărîse ca ea să nu fie dezvăluită decît în lumina reflectoarelor, pentru a-i uimi pe toţi. O fi vorba despre montajul literar — muzical „Izvorul viu" ? Se ştia doar că în acest impresionant ansamblu se vor produce doi prezentatori, şapte recitatori şi întreg corul şcolii. Bineînţeles, e greu să te întreci la rostit versuri cu Stamate Teodor sau cu Pocora Veronica, din clasa a VIII-a A ! Şi totuşi, unde anume se ascunde „taina ?" Veronica surîdea, încrezătoare, suratelor ei de repetiţii :

— N-au să ghicească ! În primul rînd, fiindcă este vorba de... dansuri. Şi ei ne cred rămase în urmă cu acest punct din program. De unde să bănuiască surpriza apariţiei şcolarilor din clasa a II-a pe scenă, alături de noi, în „Ciuleandra"? Pot spune, fără să exagerez, că am ştiut să lucrăm frumos cu puştii...

Cele mai multe „taine" şi poate cele mai mari surprize se pregăteau totuşi după uşile Şcolii generale nr. 4 Există aici iniţiativa „dialogului de aproape". Mai întîi copiii s-au întrecut pe grupe, apoi înseşi detaşamentele s-au înfruntat între ele... Un juriu alcătuit din profesori şi părinţi stabilea cine este cel mai bun recitator, mai sprinten dansator, mai talentat interpret... Băieţii străjuiau, vajnici, „secretul" clasei. Şi, pentru ca fetele dintr-a VI-a B să nu fie mai prejos, au postat-o pe Corsei Dorina în coridor, mai voinică decît trei băieţi la un loc...

...Cum s-au înţeles totuşi, în cele din urmă, pionierii tuturor şcolilor din Tulcea, să-şi inmănuncheze cele mai reuşite numere, într-un spectacol unic pe oraş ? Vocile însufleţite, sfatul lor prietenesc, exprimă îndeosebi dorinţa de a dărui cu adevărat zilei festive, cel mai cuprinzător buchet al recunoştinţei... şi cea mai frumoasă serbare.

...Atenţie ! Dăm legătura cu Şcoala generală din comuna Răzoare, regiunea Maramureş. Pionierii transmit : „Sîntem în plină repetiţie pe scenă".

...Alo ! Intrerupem. „Aici Şcoala generală nr. 2 din Făgăraş, regiunea Braşov. Auziţi aplauzele ? La concursul artistic între şcoli, închinat partidului, am obţinut şi noi succese".

Alo !... Alo !... Alo !... La capetele firelor telefonice, din regiune în regiune, acelaşi apel : „Vrem să transmitem şi noi... şi noi... şi noi !"

Un grup de copii vor face o excursie pe un itinerar lung. Vor admira minunile cetăţilor chimiei din Borzeşti, Săvineşti... Vor poposi la unul din părintele salbelor de electricitate, Bicazul... Se vor opri cu luare aminte lîngă zidurile cetăţii Neamţului... Un itinerar bogat parcurs numai... în cîteva zeci de minute!

Pionierii de la liceul din Comăneşti, raionul Moineşti, pregătesc de 8 Mai o călătorie imaginară pe harta regiunii Bacău.

Intr-o zi, curînd, brazii din parcul Cozla de la Piatra-Neamţ, vor vedea uimiţi cum creşte într-o clipită între ei, un altfel de brad, numai şi numai din aur. El va scăpăra cu stele de lumină, în jurul lui or să salte voioase zîne ale dansului de pe valea Bistriţei, iar melodia, cînd vibrătoare, cînd zglobie, cînd solemnă, va colinda parcul.

...Pionierii din Piatra-Neamţ pregătesc un foc de tabără închinat aniversării partidului nostru.

La Constanţa, cele mai frumoase îndeletniciri ale pionierilor şi-au dat întîlnire într-o frumoasă călătorie ; dintr-o şcoală a pornit în paşi sprinteni excursia, dintr-alta a păşit meditativă poezia, ori au apărut cu mers sfios şi delicat lucruşoare de mînă, ori au plecat în alai multicolor desenele... Dar ştiţi unde se vor întîlni cu toate la un loc ? În albumul ştafetă care va fi dedicat părintelui drag, partidul.

Gînduri pe aripi de vers

Doi pionieri, Frîncu Ana din clasa a V-a A şi Farcaş Martin din clasa a VII-a B, învaţă o poezie. Primele versuri adună ca într-un cristal cu faţete sclipitoare, primăvara poposită şi-n comuna lor. Văile dintre dealurile „faraoane", cum le numesc şi copiii, par lăcuite în culoarea verde şi fragedă... *„Trec iarăşi lăstunii sub cerul curat / Şi luncile-mbracă nou strai..."* Cîte jocuri, întreceri, goana veselă de-a lungul Lerandului — loc pitoresc pe malul unui pîrîu din apropiere, unde se înşiră zarzări, nuci, cireşi, şi-şi leagănă braţele răchita pletoasă ; întîlnirea la urmă în curtea şcolii, unde cîştigătorii jocului turistic îşi ronţăie bomboanele primite drept premiu. Apoi, frumoasa cabană forestieră din pădure — gazdă primitoare în drumeţiile lor prin împrejurimi. Şi zilele petrecute în tabere, zile pline de surprize, de rîsete, de odihnă întăritoare. Dar vizita la pionierii din Cleja, în timp de iarnă, cînd trei sănii trase de cai năzdrăvani i-au dus în zbor peste dealul ce-i despărţea de comuna vecină. Aici, pionierii oaspeţi au prezentat un spectacol artistic închinat partidului.

„Ţi-aduc pionierii un imn avîntat,

Partid al luminii, drag soare de mai".

Imn în care cei doi pionieri citind şi învăţînd versurile, îşi văd petrecute toate aceste zile de copilărie fericită, dar şi de îndatoriri îndeplinite. Învăţătura le este dragă, în ea pulsează inima imnului lor avîntat.

Ce-şi doresc în viitor ? Ana visează să ajungă învăţătoare. Martin se vede marinar călătorind temerar peste mări şi oceane. Augustin, prietenul lui, vrea să devină agronom. Alt coleg vrea să fie chimist. Şi cîte şi mai cîte planuri care peste cîţiva ani vor răspunde printr-un adevărat PREZENT! *„În schimbul de mîine s-ajungem, am vrea, / Mineri, furnalişti, cărturari, / Să dăm strălucire, sub flamura ta, / Măreţelor vise şi zilelor mari".*

...În comuna Faraoani din raionul Bacău, am întîlnit pe cei doi pionieri care învăţau o poezie — fapt firesc şi des întîlnit — una din poeziile care le-a plăcut mult, i-a impresionat : *„Partid, soare de mai"* de Tiberiu Utan. Gîndurile lor pluteau încrezătoare, fericite pe aripile versului :

„Nu-i cinste mai mare, nici dor mai aprins
Decît să urmăm al tău steag,
Partid al luminii, partid neînvins,
Părinte-al copiilor, patriei drag".

Pagină realizată de Marta PETRE şi Margareta MICU.
Foto : Gr. PREPELIŢA

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA : Bucureşti, Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361